

חַתָּ"ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן

פְּרִשְׁתָּה נַח

כ"ז תַּשְׁרִי

ה'תשפ"ו

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
 "אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / רֵאשׁוֹן עִם רִש"י

אָנוּ פּוֹגְשִׁים אֶת נַח, ה' אוֹמֵר לוֹ לִבְנוֹת תִּבְּהָ. וְהוּא עוֹשֶׂה זֹאת. אֵף לֹא אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי דוֹרוֹ עוֹשִׂים תְּשׁוּבָה. יְלָדֵי נַח הֵם.. קוֹדֵם כָּל הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת שֶׁנַּח הוּא צָדִיק, בְּגִלָּל שֶׁהַמִּצְוֹת שֶׁאֲנַחְנוּ מְקִיְמִים הֵם בְּאֵמֶת כְּמוֹ הַיְלָדִים שֶׁלָּנוּ. נַח עָבַד מְאֹד קָשָׁה לַחֲשֹׁב עַל ה' כָּל הַזְּמַן בְּדִי שֶׁהוּא לֹא יַעֲבֹר עֲבֻרוֹת כְּמוֹ שֶׁאֵר אֲנָשִׁי הַדּוֹר. אֲפִילוֹ שֶׁהָיוּ כָּל כָּךְ הִרְבָּה רָשָׁעִים סְבִיבּוֹ, נַח עָשָׂה אֶת הַדָּבָר הַנִּכּוֹן כָּל הַזְּמַן.

לְנַח הָיוּ שְׁלוֹשָׁה בָּנִים: שֵׁם (הוּא הָיָה הָאֲמֻצָּעִי אֲבֵל הַחֲשׁוֹב בְּיוֹתֵר כְּמוֹ שֶׁנִּלְמַד מֵאַחֵר יוֹתֵר) חָם (הַצֵּעִיר בְּיוֹתֵר) וְיִפֶּת (הַבְּכוֹר).

1536 שָׁנִים אַחֲרֵי בְרִיאַת הָעוֹלָם, הָעוֹלָם הָיָה מְלֵא בְּרָשָׁעִים, הֵם עָבְדוּ עֲבוֹדַת זָרָה, לֹא הִתְחַתְּנוּ בְּדֶרֶךְ הַקְּדוּשָׁה, וְכָלֵם הָיוּ גּוֹנְבִים וְגוֹזְלִים אֶחָד מֵהֶשֶׁנִּי. אֲפִילוֹ שֶׁחָלַק מֵהָאֲנָשִׁים הָיוּ עַדִּין צַעֲרִים, הָיָה נִרְאָה שֶׁאֵף אֶחָד לֹא הוֹלֵךְ לְהִשְׁתַּפֵּר! ה' הִחְלִיט לְהִשְׁחִית אֶת כָּל בְּאֵי הָעוֹלָם (בְּאֵמֶת ה' חָשַׁב לְהִשְׁמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם, אֲבָל בְּמִקּוֹם זֶה הוּא הִחְלִיט לְהִשְׁמִיד אֶת הַחֶלֶק הָעֲלִיּוֹן לְהִרְאוֹת מַה הוּא בְּאֵמֶת הַתְּכַנּוּן (לַעֲשׂוֹת)

ה' אָמַר לְנַח לִבְנוֹת תִּבְּהָ עֲנֻקִית וְשִׁיבְנָה אוֹתָהּ בְּעֶצְמוֹ בְּדִי שֶׁהַבְּנִיָּה תִקַּח הִרְבָּה זְמַן. נַח יָכַל הָיָה כָּךְ לְדַבֵּר עִם הִרְבָּה אֲנָשִׁים שֶׁשָּׂאֲלוּ מֶה הוּא עוֹשֶׂה, וְאוֹלֵי מִיִּשְׁהוּ מֵהֶם יִשְׁתַּכְּנַע כְּשִׁישְׁמַע אֶת זֶה וַיַּעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה..

אֶת הַתִּבְּהָ נַח הָיָה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת מַעֲצֵי גִפֹר (סוּג שֶׁל עֵץ) בְּדִי לְהַזְהִיר אֲנָשִׁים שֶׁהַמִּבּוֹל הוֹלֵךְ לְהִיּוֹת עִם גּוֹפְרִית. נַח גַּם הָיָה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת שָׂזָה יִהְיֶה עֲמִיד לְמִים מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ עַל יְדֵי שְׁזָפֶת בְּזָפֶת, כִּיּוֹן שֶׁהַמִּים הוֹלְכִים לְהִיּוֹת מְאֹד עֲצֻמָּתִים וְחֲזָקִים.

אוֹרֶךְ הַתִּבְּהָ 300 אַמּוֹת, 50 אַמּוֹת רָחֵב, וְשִׁלְשִׁים אַמּוֹת גּוֹבָה (כְּמוֹ לְקַחַת אֶת שְׁלוֹשֶׁת הַבְּנִינִים שֶׁל

770 ולחבר אותם יחד) ולמרות שלתבה היו חלונות, ה' בקש מנח לבנות עוד חלון מלמעלה, על הגג ולהשתמש באבן יקרה כדי שיאיר עוד יותר. הדלת צריכה להיות בצד של התבה כדי שהגשם לא יחדור פנימה. לתבה צריכות להיות שלוש קומות. הקומה העליונה למשפחה של נח, הקומה האמצעית עבור בעלי החיים, והקומה התחתונה עבור האשפה.

ה' הזהיר את נח מה הולך להיות במבול: אני הולך להסכים עם המלאכים שאמרו שלא כדאי לברא את בני האדם. אני הולך להמטיר מבול שישמיד הכל. המים יערבבו את כל מה שיש והכל יהיה מץף למשך שנה ויתקלקל. ה' הבטיח שנח אמנם, יהיה בסדר. המבול בתבה לא יהיה חזק ואף אחד לא יהרג את נח אפילו כשיספר להם מה הולך להיות. כל המשפחה שלו תנצל, אבל שלא יולידו עוד ילדים כשהם בתוך התבה.

נח יצטרך לקחת לפחות 2 מכל סוג של נברא (אפילו ש-ד) זכר ונקבה. החיות יבואו בעצמם, נח לא יצטרך לחפש אותם אבל התבה רק תאפשר לבעלי חיים שלא נשאו לסגים אחרים של בעלי חיים. נח גם יצטרך לקחת סוג אחד מכל העצים, על מנת שיהיה אפשר לנטע אותם שוב אח"כ.

נח עשה כל מה שה' בקש ממנו. לקח לו 120 שנה לבנות את התבה. ועדין, אף אחד לא עשה תשובה. להפך, הם אמרו שהם יהרגו את נח אם הוא ינסה להכניס לתוך התבה. העולם לפני המבול לא היה מקום שהיה קל לעשות בו תשובה.

תהלים / יום כ"ז לחודש פרקים ק"כ- קל"ד

היום אנו אמרים את 15 שירי המעלות, בדומה ל-15 המדרגות שהובילו מעזרת הנשים לעזרה בבית המקדש.

פרק קכ"ב מדבר אודות עליית בני ישראל לירושלים. ירושלים נקראת "**עיר שחברה לה יחדיו**". למה הכוונה? עם מה ירושלים מחברת?

הגמרא אומרת שישנן שתי ירושלים. ישנה **ירושלים של מעלה**- עיר רוחנית בשמים. ו**ירושלים של מטה**- העיר ירושלים אותה אנו רואים. שתיהן מחברות!

הגמרא אומרת שה' לא בא לירושלים של מטה- ירושלים הגשמית, עד שיבוא לירושלים של מעלה- ירושלים הרוחנית. מה יגרם לה' להכניס לשתי הירושלים? המעשים שלנו!

הצמח צדק מסביר שישנם שני דברים שמביאים את ה' לתוך שתי הירושלים. שני דברים שרק עכשו למדנו עליהם בתנאי- תשובה תתאה ותשובה עילאה. כשאנו עושים תשובה זה מביא את הגאולה, מביא את השכינה של ה' חזרה לעיר ירושלים, של מעלה ושל מטה.

תנ"א / אגרת הקדש סימן כ"ה (כ"ז תשרי שנה פשוטה)

לומדים כעת את הספרו של האדמו"ר הזקן על מאמרו של הבעל שם טוב.

המאמר הוא שאם אדם נמצא באמצע התפלה ומישהו בא ומתחיל לדבר איתו ולבלבל אותו. עליו לחשב שהשכינה נמצאת בדבור של האדם שמפריע לו! ה' נמצא בגלות רק בשביל שהאדם שיצטרך יוכל להשתמש בכל כוחו לכוון בשעת התפלה. בכל שהשכינה נמצאת יותר בגלות (למשל אם השכינה היא בתוך גוי שמנסה להפריע לו מלהתפלל) צריך לעבד אפילו מהר יותר כדי שתהיה כוונה בתפלה!

האדמו"ר הזקן מסביר שבאמת "ה' אחד ושמו אחד" - ה' הוא אחד, אותו ה' שנותן את החיות ליהודי שמתפלל, גם נותן חיות לגוי שמנסה לבלבל אותו. ה' גורם שיראו את החיות של היהודי המתפלל יותר בקלות לעמת זאת החיות מסתרת יותר ונמצאת בגלות אצל הגוי שמפריע לאותו יהודי.

באלו שה' מתחפש- נראה כאלו משהו מקלקל / הורס את הפונה שלנו, אבל באמת ה' רק מנסה לגרם שהחיות שלנו בתפלה תהיה חזקה יותר.

אדם עיף שעומד להרדם, וצריך להיות עירני, אחת הדרכים לעוררו היא על ידי שלוקחים בבה ועושים לו "אההה!!!" הפתעה! בפנים. הוא יבהל ויתעורר. לעתים, כשאנו מתפללים, אנחנו יכולים לחלום ולרחף ולא לחשב רק על מה שאנחנו אומרים לה', לכן לא כדאי לכעוס כשמישהו מפריע לנו, עלינו לשים לב שה' מנסה בעצם לעורר אותנו לעבד חזק יותר ולהתפלל בכונה.

בתנאי של היום האדמו"ר הזקן כותב שכשיהודי אומר מלים של קדשה, כמו מלות התפלה, השכינה נמצאת בתוך דבריו.

בהמשך נלמד על השכינה שנמצאת בגלות אצל האדם שמפריע להתפלל.

היום יום / כ"ז תשרי

ישנם אנשים החושבים שחיים כפי שכתוב בתורה הם חשובים רק עבור הנשמה של האדם. אבל זה לא נכון.

התורה מלמדת יהודי לחיות את כל חיו, מהרגע שנולד ועד פטירתו.

אדם שחי כפי שהתורה מלמדת, יודע איך לחשב בדרך הנכונה, יש לו מדות טובות בהנהגתו עם אנשים אחרים.

כך שזה לא רק חשוב לנשמה, אלא גם יגרם לחיים טובים בגשמיות.

ספר המצות / מצות עשה צ"ט

מצות עשה צ"ט עוסקת בטמאת נדה.

רמב"ם / הלכות פלים פרקים י"ב, י"ג, י"ד

היום לומדים על פלים שנטמאים ומעבירים את הטמאה לדברים שנמצאים בתוכם:

פרק י"ב - הרמב"ם מסביר מה קורה אם כלי נעשה טמא, ואז נשבר (ועכשו החתיכות האלו טהורות) ומדביקים את כל החלקים יחד. אם הכלי נעשה מעץ או מעצם או מעור, הכלי החדש טהור. אם הוא נעשה ממתכת, טמא.

פרק י"ג - מלמד שטמאה עוברת באפן שונה בכלי חרס. בדרך כלל ההלכה היא שאם משהו נוגע בכלי טמא, הוא נעשה אף הוא טמא. אבל כלי חרס, מה שנוגע מבחוץ לא נעשה טמא. רק אם משהו נמצא בתוכו, בין אם הוא נוגע בכלי ובין אם לא, הוא נטמא. למשל אם יש תנור חרס, ומשהו נפל לתוכו וטמא אותו, כל מה שבפנים נעשה טמא אף הוא.

פרק י"ד - מסביר איך דברים יכולים למנוע מהטמאה לעבור. אם ממלאים סיר עם אכל וסוגרים אותו ושמם בתנור טמא, הסיר והאכל נותרים טהורים. אבל אם שמם משהו שנותן טמאה בתוך הסיר וסוגרים אותו הרמטית, הוא יכול לטמא את כל התנור.

דרכי החסידות / גאולה ומשיח

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

הַרְבֵּי רִש"ב לַעֲתִים הָיָה יוֹצֵא לְהַלִּיכָה יַחַד עִם בְּנוֹ, הַרְבֵּי הָרִי"צ. פֶּעַם, בְּאַחַד הַטַּיּוֹלִים הָאֵלֶּה, הַרְבֵּי רִש"ב הִסְבִּיר בֵּיצַד פּוֹעֵל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַקָּטָן שְׁנִמְצָא בְּכָל אֶחָד מֵאַתְנֹו.
הַרְבֵּי הָרִש"ב אָמַר שֶׁה' אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל "וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם" - יֵשׁ בֵּית מִקְדָּשׁ קָטָן בְּתוֹךְ הַלֵּב שֶׁל כָּל יְהוּדֵי מֵאָז וְעַד לְבִיאַת הַמָּשִׁיחַ.
כְּאֲשֶׁר יְהוּדֵי הָיָה נִכְנָס לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, הַדָּבָר הָיָה גוֹרֵם לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַקָּטָן בְּלִבּוֹ לְהֵאִיר, בְּדִיוק כְּמוֹ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַגָּדוֹל.
הַרְבֵּי רִש"ב הִסְבִּיר (בְּאַרְיָכוֹת) בֵּיצַד הַדָּבָר דּוֹמָה כְּאֲשֶׁר חֲסִיד נִכְנָס לְרַבִּי לִיחִידוֹת. עַל יְדֵי הַכְּנִיסָה לְרַבִּי, הוּא גוֹרֵם לְשִׁכְנָה לְהֵאִיר בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַקָּטָן שֶׁבְּתוֹךְ לִבּוֹ שֶׁל הַחֲסִיד.
(סֵפֶר הַשִּׁיחוֹת הַתְּרַצ"ט עֲמּוּד 297)